

КЪРТ ВОНЕГЪТ

Механично пиано

Вонегът предсказва съдбата на корпоративна Америка

КЪРТ ВОНЕГЪТ

МЕХАНИЧНО ПИАНО

Player Piano

© Kurt Vonnegut, 1952, 1954, 1980

© Боян Николаев, превод

© Димитър Стоянов – Димо,
художествено оформление на корицата

© Издателство *ЕРА*, София, 2009

ISBN 978-954-389-063-7

КЪРТ ВОНЕГЪТ

**МЕХАНИЧНО
ПИАНО**

ЕРА

ГЛАВА 13

Докато се излежаваше сутринта след вечерта на мъжете със здрави сърца у Кронър, доктор Пол Протей, син на преуспял човек, самият той богат и с перспективата да забогатее още повече, се бе замислил тъкмо за материалното си благополучие. Установи, че е в отлична форма, за да си позволи да бъде почтен. Притежаваше, без да му се налага да работи още дори ден през живота си, почти три четвърти милион долара.

Но този път неудовлетвореността му от живота беше по-особена. Сега реагираше на едно безчинство, за каквото щеше да бъде сметната бъдещата му постъпка от почти всеки човек във всеки момент от историята. Бяха му поръчали да направи донос за приятеля си Ед Финърти. Това беше такова посегателство срещу почтеността, че Пол го възприе горе-долу с облекчението, каквото бе изпитал при изстрелването на първия залп на последната война след десетилетия напрежение.

Сега спокойно би могъл да си позволи да изтърве нервите си и запрати по дяволите работата си.

Анита спеше напълно удовлетворена не толкова от Пол, колкото от социалния оргазъм, какъвто след години любовна игра със системата представляваше предложението за работа в Питсбърг.

На връщане от Олбъни беше произнесла монолог – рецитал от ранга на литературните изпълнения на Шепърд. Беше направила обзор на кариерата на Пол от деня, в който двамата се ожениха. Пол с учудване научи, че пътят му е бил осеян с трупове на хора, които са се опитали да го победят, но бяха постигнали само разочарования и разруха.

Тя описа касапницата така живо, че той почувства, че трябва за миг да изостави собствените си мисли, за да види дали има и капчица истина

в онова, което тя говореше. Прегледа скалповете, които тя изреждаше един след друг – хора, които се бяха състезавали с него по един или друг начин, но установи, че те всички са преуспели и са незасегнати във финансово и в духовно отношение. Но за Анита всички те бяха мъртъвци, простреляни право между очите, което според нея им се падаше.

Пол не беше споделил с Анита трудностите, през които трябва да премине, преди да заминат за Питсбърг. Дори не намекна, че има намерение да направи каквото и да е, за да поеме новата работа с гордост и радост.

Сега, докато лежеше до нея, той се поздрави за спокойствието и лукавостта, към които се бе придържал така последователно през цялата вечер. Засега не смяташе да казва на Анита, че се кани да напусне работа, щеше да я изчака да се подготви. Щеше изкусно да я преобразова, да я накара да свикне с новите ценности и тогава щеше да напусне. В противен случай шокът, че изведнъж се е оказала съпруга на един съвсем незначителен човек, би могъл да даде трагични резултати. Единствената ѝ опора в света досега беше служебното положение на съпруга ѝ. Ако той загубеше поста си, беше твърде вероятно тя изобщо да загуби контактите си със света или – още по-зле за Пол – да го напусне.

А на него не му се искаше нито едно от тези неща да се случат. Тя беше онова, което съдбата му бе дала да обича, и той правеше всичко възможно наистина да я обича. Познаваше я прекалено добре, за да се обижда от дребните ѝ измами. В повечето случаи те просто му се струваха жалки.

От друга страна, за него тя беше по-важен източник на сила, отколкото му се искаше да признае.

Освен това тя притежаваше сексуални дарби, които значително допринасяха за житейския ентузиазъм на Пол.

Освен това благодарение на Анита и непоколебимото внимание, което тя отделяше на подробностите, той можеше да си позволи лукса да живее самостоятелно, да гледа на живота ту с удоволствие, ту със скептицизъм.

Тя беше всичко, което имаше.

Обзе го някаква смътна паника, която прогони сънливостта му в момент, когато той би я приветствал от цялото си сърце. Започна да му става ясно, че и него го очаква шок. Почувства се странно безтелесен, някакъв незначителен мъник, едно нищо, човек без желание да съществува. След като изведнъж осъзна, че и той като Анита не представлява почти нищо без служебното си положение, прегърна спящата си съпруга – бъдеща другарка по обреченост.

– Ммммм? – обади се Анита. – Ммммммм?

– Анита...

– Ммм?

– Анита, обичам те.

Изпитваше непреодолима нужда да ѝ разкаже всичко, да смеси съзнанието и на двамата в едно. Но когато вдигна за миг глава от упойващата топлина и ухане на гърдите ѝ, а хладният и свеж въздух от Адиръндакс лъхна в лицето му, способността му да разсъждава трезво се възвърна. Не ѝ каза нищо повече.

– И аз те обичам, Пол – измърмори тя.